

Arrest

nr. 48 115 van 15 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE versijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Russische nationaliteit verklaart op 28 september 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 28 september 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekster op 16 oktober 2007 werd geregistreerd te Polen.

Op 3 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 december 2009 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek tot Polen op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 14 december 2009 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van verzoekster.

Op 17 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 25 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde V.M.(...) geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit: Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 28/09/2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 01/03/1981. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 16/10/2009 dat zij in maart 2005 uit Grozny vertrok naar Polen. Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan in Polen in maart 2005. Betrokkene verklaart dat zij er een Pobyт (tijdelijke verblijfkaart) kreeg. In 2005 zou zij nog naar Oostenrijk zijn gegaan, waar ze eveneens een asielaanvraag indiende. Betrokkene verklaart dat er toen een dublinprocedure werd opgestart en dat hij na een maand in Oostenrijk vrijwillig terugkeerde naar Polen. Betrokkene verklaart dat zij in februari 2007 naar Frankrijk is gegaan en er ook asiel vroeg. Ook daar zou een dublin-procedure zijn opgestart en na een maand zou zij opnieuw vrijwillig zijn teruggekeerd naar Polen. Terug in Polen zou zij een tweede asielaanvraag hebben ingediend en zij zou er een nieuwe Pobyт ontvangen hebben (betrokkene legt pobyт voor geldig van 18/09/2008 tot 15/09/2010). Op 27/09/2009 zou zij Polen hebben verlaten en naar België zijn gereisd. Op 28/09/2009 vroeg betrokkene asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene reisde samen met haar moeder V.Z. (...) (°13/01/1956) en broer V.A. (...) (°16/08/1990). Het Eurodacverslag van 28/09/2009 bevestigt de asielaanvragen in Polen (op 21/03/2005), Oostenrijk (op 11/08/2005), Frankrijk (21/02/2007) en een tweede maal in Polen (op 16/10/2007). Op 09/12/2009 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 14/12/2009 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Verordening. Ook voor haar moeder en broer werd een terugnameakkoord van Polen bekomen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een

beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordde betrokkene dat ze gehoord hadden dat België een goed land is voor vluchtelingen. Ze verklaart wel dat ze oorspronkelijk niet de intentie hadden om uit Polen te vertrekken, maar dat ze door een "bepaalde gebeurtenis" toch besloten Polen te verlaten. Betrokkene vermeldt niet wat deze "gebeurtenis" inhoudt. Indien betrokkene zich in Polen enigszins bedreigd voelt of onveilig voelt, dient ze zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Niets wijst erop dat enige stappen in die richting zijn ondernomen. Betrokkene legt op 25/05/2010 een Poolse brief voor van ene B. B. die beweert de Tsjetsjeense republiek in Polen te vertegenwoordigen en die vraagt om behandeling van de asielaanvraag in België en vermeldt hierbij dat vader van betrokkene een strijder was die nu vermist is. Er wordt in die brief ook vermeld dat de familie gezocht wordt door de Kadyrovtsi in Tsjetsjenië en dat die hen in Polen zochten. We herhalen hierbij dat betrokkene zich dient te richten bij de bevoegde Poolse autoriteiten indien ze zich in Polen bedreigd voelt.

Betrokkene verklaart dat er verre familie van haar moeder in België zou wonen. Deze aangehaalde familieleden in Europa behoren echter niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch,...) van deze familie. Een behandeling op basis van art 7 of art 15 is derhalve niet aan de orde. In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze last heeft van een kogel die nog steeds in haar hoofd zit, en hier in België voor behandeld wordt. In verband met haar gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 04/12/2009 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 17/05/2010.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de acht (8) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

Op 30 mei 2010 stelt verzoekster tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 44 438 van 31 mei 2010.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve vast dat het verzoekschrift laattijdig werd ingediend door verzoekster.

Artikel 39/57, eerste lid van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Uit het administratieve dossier en het bij het verzoekschrift neergelegde afschrift van de bestreden beslissing en kennisgeving blijkt dat de kennisname van de bestreden beslissing d.d. 25 mei 2010 door verzoekster geschiedde op dezelfde datum, namelijk dinsdag 25 mei 2010.

Bijgevolg was donderdag 24 juni 2010 de uiterste datum voor het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad, tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het verzoekschrift houdende de nietigverklaring werd evenwel pas op 25 juni 2010 met een ter post aangetekend schrijven ingediend bij de Raad, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is

bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet. De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De Raad stelt ambtshalve vast dat het op 25 juni 2010 ingestelde beroep laattijdig is.

Ter zitting wordt geen overmacht aangevoerd.

Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET